Είναι δικό σου πρόβλημα ότι είσαι ομοφοβικός

Γεια σας, αυτή είναι η ιστορία μου ζώντας σαν άτομο της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας σε μια επαρχιακή πόλη της Ελλάδας. Σήμερα είμαι 20 χρονών, μεγάλωσα στη Λάρισα, όπως πολλά άλλα άτομα, θα ξεκινήσω λέγοντας ότι από μικρή ηλικία ήξερα πάνω κάτω ότι δεν έβλεπα το μέλλον να είναι αποκλειστικά με άντρες, ωστόσο, όπως ανέφερα, ζώντας σε μια επαρχιακή πόλη, δεν είχα καμία γνώση επάνω στο τι υπάρχει εκεί έξω..

Κανείς δε σου... κανείς δεν μου είχε πει ότι υπάρχει όλη αυτή η Κοινότητα, υπάρχουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι, που ο καθένας αγαπάει όποιον αγαπάει, νιώθει όπως νιώθει για τον εαυτό του και επομένως μου πήρε αρκετά χρόνια. Δεν είχα καμία εικόνα της Κοινότητας γενικά, δεν είχα ιδέα για αυτό το κομμάτι του κόσμου εκεί έξω.

Θα πω ότι όλα για μένα ξεκίνησαν περίπου στο γυμνάσιο, που λίγο πολύ ξεκινάμε σαν παιδιά να ασχολούμαστε πιο πολύ με τα ζητήματα που αφορούν τα ερωτικά μας, λίγο αρχίζουμε να ανακαλύπτουμε τους εαυτούς μας, λιγάκι να μας αρέσει ένα άτομο... είναι αυτή η ηλικία και κάπου εκεί έβρισκα τον εαυτό μου να μην βρίσκεται στην ίδια κατάσταση και φάση με τις φίλες μου τότε, αλλά χωρίς να έχω κάποια επιθυμία ότι ακόμα θέλω εκείνη την κοπέλα, ααα μου αρέσουν οι κοπέλες και τα σχετικά.

Όταν λοιπόν, για μένα κάπως ξεκίνησε όλο αυτό το ταξίδι γνωρίζοντας μια κοπέλα, όπως όλοι νομίζω, που λίγο πολύ σε κάποιο σημείο της γνωριμίας μας, μου έκανε coming out, μου είπε ότι ήτανε μπαϊσέξουαλ και κάπως εκεί συνειδητοποίησα και ανακάλυψα όλη αυτή την κοινότητα που υπήρχε και ήταν νομίζω όταν ήμουν 13 ή 14 κάπου εκεί και ήταν για μένα μια περίοδος που έπρεπε πρώτα να μάθω τι είναι όλο αυτό, γιατί μέχρι τότε το μόνο που ήξερα και το μόνο που είχα στο μυαλό μου ήτανε αρνητικές σκέψεις, αρνητικά πράγματα, αρνητικές γνώμες, που κυρίως αφορούσαν τους ομοφυλόφιλους άντρες, γιατί δυστυχώς

αυτό είναι το πιο σύνηθες για να ασχοληθεί κάποιος και να μειώσει τους ομοφυλόφιλους άντρες με διάφορα σχόλια.

Μεγαλώνοντας λοιπόν τα μόνα ερεθίσματα που είχα με την Κοινότητα ήτανε πολύ αρνητικές γνώμες, κυρίως βρισιές για τους ανώμαλους, αυτό που θεωρούσαν όλοι, σε μια μικρή επαρχιακή πόλη, πολύ πολύ κακό και όλοι εύχονταν να μην τύχει στο σπίτι τους. Δυστυχώς, τα άτομα της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας ήταν δακτυλοδεικτούμενα, δυστυχώς στο οικογενειακό μου περιβάλλον υπάρχει πάρα πολλή ομοφοβία. Οι γονείς μου, οι ίδιοι, μεγάλωσαν σε μια επαρχιακή πόλη, οπότε δεν ξέρω και κατά πόσο μπορείς να τους κατηγορήσεις, αλλά ταυτόχρονα και να τους δικαιολογήσεις για τη συμπεριφορά και την άποψή τους γιατί θέλοντας και μη, είναι επιλογή του άλλου να μην αλλάζει και να μην ενημερώνεται, παρόλο που όντως, από πολύ μικρή ηλικία και εκείνοι μάθαιναν ότι αυτό είναι πολύ κακό. Είναι επιλογή του άλλου. Ο άλλος όμως είναι ανώμαλος που το έχει επιλέξει χωρίς να γνωρίζουν ότι δεν είναι επιλογή κανενός. Δεν υπήρχε άλλωστε και κάποιο άτομο στο περιβάλλον τους που να τους πει ότι είμαι γκέι, είμαι τρανσέξουαλ, είμαι αυτό, είμαι το άλλο για να μπουν και σε φάση αναζήτησης για να καταλάβουν αυτό το άτομο και δεν είμαι ούτε εγώ αυτό το άτομο, παρόλο που έχω την ταυτότητα που έχω.

Επομένως και στο σχολείο και στην οικογένεια υπήρχαν αυτές οι απόψεις. Παρόλα αυτά θέλω να αναφέρω ότι δεν είχα ακούσει ποτέ κάτι πάρα πολύ άσχημο, ούτε κάτι πάρα πολύ τρομερά ομοφοβικό, που, ας πούμε, με έκανε να νιώσω περίεργα για τη σωματική μου ακεραιότητα. Ήταν αρκετά πιο εύκολο από άλλα άτομα, ειδικά σε πιο μικρές πόλεις ή και σε χωριά φαντάζομαι, που είναι ακόμα πιο δύσκολο για όποιον το έχει περάσει σε παιδική ηλικία. Οπότε τα μόνα ερεθίσματα που είχα ήταν αρνητικά και γι' αυτό ίσως να μην ψαχνόμουνα παραπάνω, να μην είχα λίγο ενημερωθεί και εγώ γιατί το έβρισκα κάτι κακό και κάτι τελείως μειονοτικό και κακό για την κοινωνία, παρόλο που πάντα θα ένιωθα αυτό το συναίσθημα και τις τύψεις του εντάξει, είναι απλά άνθρωποι που αγαπάνε έναν άνθρωπο. Στο τέλος της μέρας, δεν μου έπεφτε ποτέ λόγος για το

τι έκανε ο καθένας στο κρεβάτι του και έξω από το κρεβάτι του και εννοείται ότι δεν υπήρχε καμία ορατότητα, δεν υπήρχε. Δεν είναι και Αθήνα που όντως θα δεις κάποιον να φιλιέται, κάποιον να κρατάει τον σύντροφό του, τη σύντροφό του, το σύντροφό του χέρι χέρι και να κυκλοφορούν χωρίς φόβο. Ήταν όλα στα κρυφά, ήταν όλα στο σκοτάδι, ήταν όλα "μη μας δούνε, μη μάθουνε... εγώ δεν θέλω να το μάθουν οι φίλοι μου, δεν θέλω να το μάθει η οικογένειά μου." Κάπως έτσι μεγαλώσαμε. Κάπως έτσι βίωσα και εγώ πολλά πολλά χρόνια στη Λάρισα.

Πιάνοντας λοιπόν και το κομμάτι σχολείο, θα πω ότι και εκεί δεν υπήρχε καμία ορατότητα, όπως και δεν υπήρχε για καμία διαφορετικότητα και για καμία κοινωνική ομάδα ούτως ή άλλως. Αν γινόταν οποιαδήποτε συζήτηση για άτομα που ξεφεύγουν από τη νόρμα, τα straight, λευκά άτομα, αυτόματα οι καθηγητές θέλανε να τη σταματήσουν, να την αποσιωπήσουν, γιατί πάντα δημιουργούσε εντάσεις. Ναι, γιατί οι καθηγητές ξέραν ότι όλες αυτές οι συζητήσεις φέρνουν διαφωνίες και γενικότερα ακούγονταν απόψεις, οι οποίες πέρα από το ότι ήτανε extreme και ήτανε too much για ένα σχολείο, το οποίο δεν θέλει να ασχοληθεί και να σου μάθει πώς να βγεις έξω, δεν ήταν διατεθειμένοι και να συζητήσουν, να μάθουνε στα άλλα άτομα να σέβονται τη διαφορετικότητα ή να σέβονται όχι μόνο τη σεξουαλικότητα, έτσι; και τη θρησκεία του καθενός, τις επιλογές του... και επομένως, εφόσον δεν ήταν διατεθειμένοι να σου μάθουν τα βασικά, δεν θα ήταν διατεθειμένοι ούτε να μην σε κάνουν ομοφοβικό ή να μην σε κάνουν ρατσιστή.

Οπότε κάπως έτσι κυλούσαν τα χρόνια, κάθε φορά που γινόταν κάποια συζήτηση για την Κοινότητα ή κάποια μικρή αναφορά, μπορώ να θυμηθώ μόνο καβγάδες και εντάσεις μέσα στην τάξη, με τις δύο τέρμα διαφορετικές μεριές, τους 2 πόλους απλά. Αυτό. Το οποίο, νομίζω ότι μέχρι και σήμερα δεν έχει αλλάξει. Πάντα θα υπάρχει ένα άτομο σε μια αίθουσα που θα έχει να πει κάτι κακό για την Κοινότητα, δεν θα έχει την παιδεία να καταλάβει. Δυστυχώς. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι αυτό θα αλλάξει κάποια στιγμή.

Όσο λοιπόν είμαι ακόμα μαθήτρια γυμνασίου, περίπου στα 13-14 γνώρισα μια κοπέλα με την οποία κάναμε πολύ παρέα και στη συνέχεια μου αποκάλυψε ότι αυτό και αυτό, μου έκανε το coming out της, ότι είναι μπαϊσέξουαλ και κάπου εκεί ήτανε που χτύπησε το καμπανάκι μέσα μου στο οκέι υπάρχει ένας τεράστιος κόσμος εκεί έξω, τον οποίο για κάποιο λόγο δεν έχω ψάξει, ίσως από φόβο, ίσως επειδή είχα μια άγνοια, ίσως επειδή δεν ήθελα να μάθω. Το είχα συνδεδεμένο στο μυαλό μου σαν κάτι κακό, κάτι που ας μην το ψάξω καν; Δεν θα μπορούσα να απαντήσω με σιγουριά.

Τότε ήταν λοιπόν που ξεκίνησα να ψάχνω και να ανακαλύπτω ταυτότητες, να ανακαλύπτω σεξουαλικότητες και να προσπαθώ να τις κατανοήσω και κάπου εκεί ήταν που ξεκινάω και να ταυτίζομαι με κάποια πράγματα και να θέτω τα ερωτηματικά στον εαυτό μου ότι ναι, αλλά και εγώ νιώθω έτσι, αυτό είναι φυσιολογικό; Αυτό είναι εντάξει; γιατί δεν μου φαινόταν εν τέλει κάτι κακό, αυτό που μου είχανε περιγράψει ότι είναι ανώμαλοι, είναι αυτό, είναι εκείνο. Στο τέλος της μέρας ήταν απλά άνθρωποι που αγαπούσαν ανθρώπους ή άνθρωποι που δεν ταυτίζονταν με την ταυτότητα που τους έχει δοθεί στη γέννησή τους και πάρα πολλά άλλα, αλλά στο τέλος της μέρας ήταν πάντα κάτι το οποίο κανείς δεν επέλεγε και εκεί ήτανε που απομυθοποίησα όλο αυτό το ψέμα και κάπου εκεί μέσα ταυτίστηκα και ήταν όμως κάτι που ακόμα κρατούσα πάρα πολύ προσωπικό.

Δεν πήγα ποτέ σε κάποιον να του πω ότι "ξέρεις κάτι; Μου είπε αυτό κι αυτό εκείνη η κοπέλα και έχω αρχίσει να ψάχνομαι και έχω αρχίσει να σκέφτομαι και ποια είναι η γνώμη σου;" γιατί νομίζω ότι μέχρι τότε δεν είχα συζητήσει με κανένα φίλο μου το ‘‘ποια είναι η άποψή σου για την Κοινότητα αυτή, τι γνώμη έχεις;’’ γιατί όντως δεν γνωρίζαμε κανένα άτομο, κανένα πρότυπο για να ταυτιστούμε ή να μην ταυτιστούμε ή να σχολιάσουμε και επομένως ήταν όντως ο ελέφαντας στο δωμάτιο εκείνη τη στιγμή, γιατί δεν είχε ξανά συζητηθεί ποτέ, οπότε δεν ήξερα πού να ζητήσω βοήθεια, με ποιον να το συζητήσω και ήταν ακόμα κάτι πάρα πολύ φρέσκο, οπότε δεν ήθελα να πω ότι νιώθω αυτό, τι κάνω;

Φοβόμουν ότι κάνω λάθος ή ότι θα το πω στις πολύ κοντινές μου φίλες και θα μου πούνε αυτό που νιώθεις δεν είναι εντάξει, δεν είναι φυσιολογικό ή εντάξει κι εγώ θεωρώ τις κοπέλες όμορφες, αλλά όχι έτσι. Όταν ήμουνα νομίζω 14 είχα πάει για πρώτη φορά σε ψυχολόγο του σχολείου μου και θυμάμαι, ήταν νομίζω πριν κάνω το coming out στην κολλητή μου, και είχα πει ότι με απασχολούν αυτά, αυτά και αυτά τα προβλήματα και νομίζω ότι είμαι ομοφυλόφιλη και θυμάμαι χαρακτηριστικά την ψυχολόγο, που ένιωθε τόσο πολύ άβολα και γυρνάει και με ρωτάει και τι θα ήθελες, ας πούμε, να πεις στους γονείς σου, τι είναι αυτό που νιώθεις; Εγώ της εξηγούσα με δάκρυα νιώθω αυτό, φοβάμαι, δεν ξέρω... είναι ανώμαλο, είναι περίεργο... κι αντί να προσπαθήσει να με... να μου πει ότι όχι δεν είναι ή να με καθησυχάσει γιατί είναι κάτι φυσιολογικό, η απάντησή της ήταν ότι οκέι σκέψου το, γενικά μην κάνεις κάποια γρήγορη κίνηση, μην το πεις στους γονείς σου, γενικά μην το λες και στους φίλους σου, άσε να περάσει λίγος χρόνος, είναι μια φάση... Το οποίο είναι αποκαρδιωτικό για ένα άτομο, που στην εφηβεία έχει όλα αυτά... όλες αυτές τις σκέψεις και ήδη πολύ μεγάλο φόβο και στο λέει αυτό ένα άτομο που έχει σπουδάσει και θα έπρεπε να μπορεί να το διαχειριστεί αυτό σωστά. Αυτό... τώρα το θυμήθηκα το στόρι και ήθελα να το αναφέρω. Αυτά νομίζω. Οπότε όντως ήταν κάτι που κράτησα πολύ πολύ προσωπικό για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα. Νομίζω ότι πέρασε περίπου ένας χρόνος μέχρι να πάω και να πιάσω μια φίλη μου και να της πω ότι "ξέρεις κάτι; Νομίζω ότι - τότε - νομίζω ότι είμαι μπαϊσέξουαλ, νομίζω ότι ίσως μου αρέσουν και οι κοπέλες." Στο ενδιάμεσο, όμως, χωρίς να μου αρέσει κάποιος άντρας και να πω ότι μου αρέσουν οι άντρες, απλά ήταν το νορμάλ, οπότε μάλλον είμαι μπαϊσέξουαλ, απλά μπορεί να μου αρέσουν και οι κοπέλες.

Και το είπα πρώτα αυτό που... θυμάμαι ότι το είχα πει πρώτα σε μια φίλη μου που δεν ήμασταν και τόσο πολύ κοντά, απλά για να καταλάβω το πως είναι και κυρίως από φόβο ότι αν το πω στην κολλητή μου, που δεν έχουμε ξανά συζητήσει ποτέ για κάτι τέτοιο, όχι ότι μου είχε δώσει κάποιο δείγμα ότι είναι ομοφοβική, απλά όντως δεν είχαμε συζητήσει ποτέ το θέμα της Κοινότητας και ότι υπήρχε. Ήθελα απλά να το πω και να δω πώς το αντιλαμβάνονται οι άλλοι

άνθρωποι γύρω μου, μάλλον και απλά να το βγάλω από μέσα μου και το είπα λοιπόν σε αυτή τη φίλη μου και η αντίδραση της ήταν απλά "ωραία, τελεία." Και κάπως μέσα μου ήταν "Ααα, αυτό είναι; αυτό ήτανε; δεν σε πειράζει, δεν το θεωρείς ανώμαλο;" αλλά δεν ήτανε και προφανώς δεν το θεωρούσε κανείς. Και κάπου εκεί ήτανε που πήρα το θάρρος ότι οκέι άρα αυτό νιώθω, δεν είναι κάτι κακό, οι άλλοι το αποδέχονται και είναι πρόβλημα των υπολοίπων το ότι δεν το σέβονται και είναι ομοφοβικοί, όχι δικό μου, που μου αρέσουν οι κοπέλες και μετά νομίζω είναι που εξελίχθηκε η ιστορία μου της ανακάλυψης του εαυτού μου και της ταυτότητάς μου.

Κλασικά λοιπόν και εγώ εντάξει, περνάει το γυμνάσιο, κάπου εκεί στην Γ' Γυμνασίου γνωρίζω μια κοπέλα, μιλάμε, ξέρω ότι αυτή είναι μπαϊσέξουαλ, είναι ούτως ή άλλως και η περίοδος που ξεκινάω να γνωρίζω -τυχαία ή όχι τυχαία, δεν ξέρω- αρκετά άτομα της Κοινότητας, οπότε αρχίζω σιγά σιγά να βγαίνω λίγο από την τρύπα "Είμαι η μόνη σ' όλη τη Λάρισα, που είναι μέλος της Κοινότητας και νιώθει κάτι διαφορετικό και κάπου εκεί είναι που συνειδητοποιώ ότι μάλλον είναι πιο κοινό απ' ότι νομίζω και μάλλον είναι πολύ συγκεκαλυμμένο. Και εκεί λοιπόν γνωρίζω μια κοπέλα, μιλάμε, γινόμαστε φίλες, εκεί κάπου στο ενδιάμεσο αρχίζει να μου αρέσει και είναι η πρώτη κοπέλα που μου αρέσει και είμαι κάπως... "ωραία αυτό τώρα με ποιον μπορώ να το μοιραστώ ότι... νομίζω ότι αυτή η κοπέλα μου αρέσει;" όπως οι φίλες μου μοιραζόντουσαν σε μένα ότι μου αρέσει αυτό το παιδί και τι όμορφος που είναι και το ένα και το άλλο. Και ότι δεν την βλέπω... Την θεωρώ πανέμορφη, αλλά όχι σαν φίλη και θυμάμαι χαρακτηριστικά τη στιγμή που ήθελα να το πω στην κολλητή μου, που είναι μέχρι και σήμερα κολλητή μου, είμαστε μαζί, είμαστε μαζί μεγαλώνουμε από 3 χρονών, με τεράστιο φόβο, γιατί όντως ήταν και είναι το αγαπημένο μου άτομο και ήταν σαν να κάνω coming out στους γονείς μου κάπως... αν είχαμε καλές σχέσεις και θυμάμαι ότι καθόμασταν σε ένα μαγαζί και ήταν, από τη στιγμή που είχαμε κάτσει , ήμουν κάπως "πρέπει να της το πω σήμερα, πρέπει να της το πω σήμερα και πώς θα αντιδράσει και μπορεί να είναι η τελευταία μέρα που μου μιλάει και να μη μου ξαναμιλήσει." και απλά φοβόμουν πάρα πολύ να της το πω και πήρα το κινητό της και το έγραψα

στις σημειώσεις ότι νομίζω ότι είμαι bi και νομίζω ότι μου αρέσει η τάδε, την οποία ήξερε, και της το δείχνω και παθαίνει ένα μικρό σοκ, αλλά δεν ήταν άσχημο σοκ, ήταν το "αλήθεια;" και απλά θυμάμαι, χαρακτηριστικά να γυρνάει και μου κάνει "εντάξει και γιατί αγχώνεσαι τόσο πολύ; Νομίζεις ότι δεν σ' αγαπάω τώρα ή θα σταματήσω να αγαπώ αυτό που είσαι επειδή σου αρέσει η τάδε;" και ήταν απλά συγκίνηση, βούρκωμα, τελείως, ότι οκέι με αγαπάει ακόμα, δεν το θεωρεί κακό, δεν το θεωρεί παράλογο και νομίζω ότι εφόσον το είχα πει σε αυτό το άτομο που για μένα ήτανε ο άνθρωπος μου, εκεί ήταν που ένιωσα την ασφάλεια ότι οκέι αυτό είναι. Συνεχίζω.

Και μετά εντάξει, η ζωή συνεχίστηκε, εννοείται. Μετά ήρθαν πολλές κοπέλες "ααα μου αρέσει αυτή, ααα τι όμορφη κοπέλα" στο ενδιάμεσο εννοείται ότι υπήρχανε coming out, από τα οποία δεν πήγαν και τόσο καλά. Υπήρχαν όντως φίλες μου που το θεωρούσαν λίγο περίεργο ή "Ναι, βρε συ, αλλά... είναι όντως πολύ όμορφη κοπέλα, αλλά δεν μπορείς να κάνεις σεξ μαζί της. Δεν είναι λίγο περίεργο; πώς θα το κάνεις; τεχνικά δεν γίνεται και δεν είναι το ίδιο με τον άντρα και πως μετά όταν μεγαλώσεις θα πας με άντρα για να κάνεις παιδί; και πως θα κάνεις οικογένεια; και όλα αυτά τα ερωτηματικά που επίσης και τα δικαιολογείς και δεν τα δικαιολογείς γιατί δεν υπάρχει καμία εκπαίδευση στο τι και πώς. Αυτό. Και πάλι όμως, θα πω ότι είμαι τυχερή γιατί δεν υπήρχε κάποια ακραία αντίδραση. Δεν μου είπε κάποιος ότι δεν θέλω να σου ξαναμιλήσω επειδή δηλώνεις αυτό που δηλώνεις και νομίζω ότι μετά το λύκειο ξεκίνησε να είναι και λίγο ξεκάθαρο σε όλους ότι εν τέλει δεν μου άρεσαν καθόλου οι άντρες και νομίζω ότι όλοι απλά κατάλαβαν ότι είμαι λεσβία χωρίς να χρειαστεί να πω ότι "παιδιά ξέρετε κάτι; Νομίζω ότι τελικά είμαι λεσβία." Νομίζω ότι απλά μόνο του κατέληξε εκεί, γιατί ο άντρας δεν ήρθε ποτέ σαν ιδέα στο μυαλό μου και απλά ξαφνικά όλοι το ξέρουν ότι "εσύ είσαι λεσβία, εντάξει. Μη μιλάς!" για πλάκα, για αστείο αυτό.

Και νομίζω ότι έφτασα στο σημείο στα τέλη του λυκείου να μπορώ να πω ξεκάθαρα ότι είμαι αυτή, είμαι λεσβία, μου αρέσουν οι γυναίκες και δεν με νοιάζει αν κάποιος έχει θέμα με αυτό πλέον. Το έχω αποδεχτεί. Ξέρω πώς είναι. Ξέρω ότι

υπάρχει μια τεράστια κοινότητα εκεί έξω και το μυαλό μου ήταν πάντα στο ότι δίνω τις πανελλήνιες και φεύγω. Θα φύγω από τη μικρή πόλη, θα πάω στην Αθήνα, θα πάω στην Αθήνα που ξέρω ότι υπάρχει μια κοινότητα και ξέρω ότι οι άνθρωποι είναι πιο ανοιχτοί. Εννοείται, δεν λέω ότι όλοι στην Αθήνα είναι δεκτικοί και δεν υπάρχει ομοφοβία, έτσι; Υπάρχει πολύ μεγάλη ομοφοβία εκεί έξω. Παρόλα αυτά οι άνθρωποι εδώ δεν νοιάζονται τόσο, σε αντίθεση με την επαρχία ή και πιο μικρά χωριά, όπου όντως θα σε δείξουν με το δάχτυλο, ειδικά αν είναι... αν προσπαθείς να δηλώσεις αυτό που είσαι, όπως και ένας straight θα πει ότι είμαι με τον, τη σύντροφο μου, δεν μπορείς να κάνεις το αντίστοιχο, γιατί είναι θέμα, είναι θέμα, θα το... θα πάει από στόμα σε στόμα, από συγγενή σε συγγενή, και "κρίμα ήταν καλό παιδί" και όλα τα σχετικά.

Οπότε μέσα στο λύκειο υπήρχαν και τα πρώτα φλερτ και εκεί νομίζω ότι όταν ξεκινάς, όταν νομίζω βασικά κάνεις την πρώτη κίνηση με μια κοπέλα, το πρώτο σου φιλί, εκεί είναι που τα νιώθεις όλα και λες ότι "οκ, ναι" ειδικά αν στο παρελθόν έχεις κάνει κάτι με άντρα και πραγματικά έχεις νιώσει ότι δεν ένιωσα τίποτα, μετά ξαφνικά κάνεις κάτι με μια κοπέλα και τα νιώθεις όλα και είσαι κάπως "έχω χάσει όλο αυτό τόσο καιρό;" Και είναι τέλειο γιατί όντως νιώθεις αυτά που θα έπρεπε να νιώθει ένα παιδί στην εφηβεία του και ένας άνθρωπος μετέπειτα μεγαλώνοντας αυτή την αγάπη και αυτή την αφοσίωση και τον ρομαντισμό και όλα.

Έφυγα λοιπόν από την επαρχία, όταν με το καλό ενηλικιώθηκα και ήρθα στην Αθήνα, που μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι δεν χρειάστηκε ποτέ να κρύψω την ταυτότητά μου, χωρίς απαραίτητα πλέον να νιώθω και την ανάγκη να σου πω γεια σου, είμαι η τάδε και να περιμένω την κατάλληλη στιγμή για να σου πω ότι μου αρέσουν οι γυναίκες. Πλέον θα είναι πάνω στη συζήτηση και η πρώην μου, η φίλη μου, η κοπέλα που βγαίνω, η σύντροφός μου... Το παίρνω δεδομένο ότι δεν θα έχεις θέμα μ 'αυτό και αν έχεις οκέι συνέχισε τη ζωή σου, είναι δικό σου πρόβλημα για να το λύσεις το ότι είσαι ομοφοβικός. Δεν χάνω ποτέ με το να

διώχνω απ' τη ζωή μου κάποιον που είναι ομοφοβικός και δεν δέχεται, δεν θα δεχτεί ποτέ τα άτομα που θα αγαπήσω και αγαπάω και έχω αγαπήσει.

Ήμουν πολύ τυχερή. Δεν χρειάστηκε να κρύψω την ταυτότητά μου ούτε στη σχολή που είμαι, που είναι γενικότερα μια αρκετά ανοιχτόμυαλη σχολή, λόγω και του αντικειμένου που πραγματεύεται, ούτε στη δουλειά μου, ούτε στις παρέες μου. Κι έχω νιώσω πολύ μεγάλη ασφάλεια και πολύ μεγάλη θαλπωρή στην Κοινότητα που υπάρχει εδώ και είναι ακόμα πιο ενδιαφέρον να ακούω και τις ιστορίες όσων μεγάλωσαν σε μεγάλη πόλη γιατί όντως, όταν εγώ περνούσα αυτό που περνούσα στη Λάρισα, που έπρεπε να κρύβομαι και να φοβάμαι και να είμαι στα σκοτάδια πάντα, ξαφνικά βλέπω πολλά άτομα να είναι οι εαυτοί τους, χωρίς να φοβούνται και ξαφνικά και εγώ μπορώ να κρατηθώ χέρι χέρι και να περπατάω στο Θησείο, να περπατάω στο Μοναστηράκι, χωρίς να με κοιτάνε περίεργα, χωρίς να με δείχνουν, χωρίς να φοβηθώ απαραίτητα και είναι σίγουρα μια νέα εμπειρία. Ναι, και τώρα που είμαι 20 ακόμα είναι μια εμπειρία, έτσι;

Ακόμα δεν μπορώ να πω ότι έχω συνηθίσει το ότι τώρα είσαι σε μια μεγάλη πόλη και δεν χρειάζεται να κρύβεσαι και δεν χρειάζεται να φοβάσαι. Μπορείς και να βγεις και να κάνεις τις βόλτες σου και να κρατηθείς χέρι χέρι και να αγκαλιάσεις και να φιλήσεις και τα πάντα. Ακόμα το συνηθίζω, ακόμα προσπαθώ να βγάλω το φόβο από μέσα μου, λόγω του πώς μεγάλωσα και πώς εξελίχθηκε η ανακάλυψη του εαυτού μου μέσα από το περιβάλλον στο οποίο μεγάλωσα και το περιβάλλον που είχα.

Όπως ανέφερα είμαι αρκετά τυχερή, οπότε στη σχολή, στις παρέες μου, στη δουλειά μου δεν χρειάστηκε ποτέ να φοβηθώ για την ταυτότητά μου ή να πρέπει να κρύψω κομμάτια του εαυτού μου ή να καλύψω κάποιες ιστορίες που θέλω να πω ή να κρύψω το παρελθόν μου και το παρόν μου επίσης. Παρ όλα αυτά, ένα κομμάτι που ακόμα δουλεύω κι ακόμα δεν έχει ολοκληρωθεί και δεν μπορώ να δω και πότε θα συμβεί ως κεφάλαιο είναι το coming out στην οικογένειά μου και πότε θα αποφασίσω εγώ ότι πρέπει και αν πρέπει και στο τέλος

της ημέρας, γιατί νόμιζα ότι όταν φύγω θα μπορέσω πολύ άνετα να πω ότι τα αφήνω όλα πίσω μου, ξεκινάω μια νέα ζωή, δεν με νοιάζει αν με δέχεστε ή όχι.

Παρόλα αυτά είναι πολύ... δεν μπορείς έτσι να κλείσεις και τα συναισθήματά σου στο ότι δεν με νοιάζει, εγώ θα πω αυτό που θα πω κι ας σε πληγώσει κι ας ξέρω ότι δεν θα σου αρέσει ή τουλάχιστον εγώ δεν είμαι έτσι σαν άνθρωπος και επομένως, λόγω του ότι στην δικιά μου οικογένεια δεν... η λέξη λεσβία, νομίζω ότι δεν έχει αναφερθεί ποτέ σε καμία συζήτηση, νομίζω ότι η μόνη γνώση που έχουν οι γονείς μου πάνω στην κοινότητα, στους ομοφυλόφιλους, στα τρανσέξουαλ άτομα και τα λοιπά είναι τίποτα. Δεν... δεν υπάρχουν οι γνώσεις. Όντως δεν γνωρίζουν, βλέπουν απλά, νομίζω, φωτογραφίες από το Pride το καλοκαίρι και απλά λένε "τι είναι αυτό; Έχουν μαζευτεί οι ανώμαλοι στο Σύνταγμα" και θυμάμαι χαρακτηριστικά τα καλοκαίρια του λυκείου, επειδή κάπου τότε ήταν που οι γονείς μου αποκτήσαν Facebook και βλέπαν πιο πολύ αυτές τις ειδήσεις, οπότε είχαν αποκτήσει μια πολύ κακή εικόνα βλέποντας μερικές στιγμές και επομένως θυμάμαι να κάθονται και να κράζουνε και να μιλάνε άσχημα για όλη την Κοινότητα και εγώ να είμαι στο δωμάτιό μου κάπως κλαίγοντας ή πολύ πολύ στεναχωρημένη για το ότι το βλέπουν έτσι και νομίζω στη Β' Λυκείου ειδικά, κάτι είχανε δει, κάτι είχαν διαβάσει και η μαμά μου συγκεκριμένα, είχε μιλήσει πάρα πολύ άσχημα για την Κοινότητα και κάπου εκεί ήταν που εγώ ξέσπασα και της είπα ότι έχεις πάρα πολύ άδικο κι αυτά τα άτομα ζουν τη ζωή που ζούνε και δεν το έχουν επιλέξει και προσπάθησα λίγο να της πω πέντε πράγματα.

Παρόλα αυτά δεν ήταν καθόλου δεκτική στο να μ 'ακούσει. Είναι το κλασικό "ξέρω πιο πολλά από σένα, εσύ δεν ξέρεις, εσύ δεν έχεις δει, δεν έχεις γνωρίσει." που προφανώς δεν ίσχυε και ούτε η ίδια έχει ζήσει. Νομίζω ότι δεν έχει ζήσει, όπως το βλέπω σήμερα, σαν 20 χρονών άνθρωπος, δεν νομίζω ότι έχει ζήσει τίποτα σε σχέση με αυτά που έχω ζήσει εγώ σε μια μεγάλη πόλη. Νομίζω ότι οι άνθρωποι, ειδικά οι μεγαλύτεροι και οι γονείς, που έχουν μεγαλώσει σε μια επαρχιακή πόλη, νομίζουν ότι πάει μέχρι εκεί, μέχρι τα όρια της πόλης, δεν μπορούν να δούνε το σύνορο που έχουν χτίσει γύρω από αυτό, που δεν είναι μόνο σωματικό και

γεωγραφικό, αλλά και πνευματικό κι εγκεφαλικό σίγουρα. Και θυμάμαι να κάνουμε αυτή τη συζήτηση και να προσπαθώ να της αλλάξω τη γνώμη και να προσπαθήσω να τη βάλω σε σκέψεις, αλλά παρόλα αυτά να είναι εκνευρισμένη που προσπαθώ να υπερασπιστώ τους ομοφυλόφιλους και τα άτομα που δεν ταυτίζονται με τη βιολογική τους ταυτότητα και τα άτομα που δεν νιώθουν την ερωτική επιθυμία όπως εμείς και να γυρνάει και να μου λέει "εσένα γιατί σε νοιάζει τόσο πολύ και τι σχέση έχεις εσύ με αυτούς τους πούστηδες;" και εγώ απλά να βάζω τα κλάματα εκείνη τη στιγμή και να της εξηγώ ότι αυτά που λες δεν είναι όμορφα και δεν είναι ωραίο να μιλάς έτσι για κανέναν άνθρωπο γιατί όντως, δεν ήταν τόσο νομίζω προσωπικά ότι με θεωρεί ανώμαλη η μαμά μου γιατί δεν είναι ποτέ ότι είχαμε κάποιες σχέσεις παραπάνω ή θα της έλεγα ή με ρώταγε σου αρέσει κάποιο αγόρι ή βλέπω τις φίλες σου που έχουν σχέσεις, εσύ έχεις κάποια σχέση;

Γιατί μέσα σε όλα θεωρούσανε και τις σχέσεις πριν τα 18 πολύ κακές για κάποιο λόγο. Νομίζω ότι θεωρούν ότι το σεξ ας πούμε, είναι κάτι που γίνεται μετά το πανεπιστήμιο ή σίγουρα μετά τα 18. Αυτό και αν ήτανε μεγάλο ταμπού στο σπίτι μας δεν μπορούσες να συζητήσεις με τίποτα για τέτοια θέματα, που είναι μια άλλη μεγάλη συζήτηση, το ότι κανείς δεν σου μαθαίνει έστω για τις straight σχέσεις, έτσι; ότι έτσι και έτσι γίνονται αυτά τα πράγματα, πρέπει να 'χεις αυτά στο νου σου, έτσι, αυτό είναι το σεξ, έτσι προφυλάσσεσαι, έτσι προσέχεις, αν κάτι σου συμβεί, μπορείς πάντα να πεις όχι, που είναι και ο λόγος που έχουμε πολλά τέτοια θέματα στην Ελλάδα, αλλά όπως είπα είναι πολύ μεγάλη συζήτηση και επομένως δεν ένιωθα την ασφάλεια να μιλήσω ούτε για άντρες, εάν υπήρχαν άντρες, και επομένως δεν ήμουν και στη θέση να γυρίσω εκείνη τη στιγμή και να της πω ότι "ξέρεις κάτι; ναι, αλλά αυτοί οι ανώμαλοι είναι το παιδί σου, οπότε χώνεψέ το." Πήγα στο δωμάτιο μου, έκλαψα για το υπόλοιπο βράδυ και θυμάμαι ότι μια πολύ καλή μου φίλη ήταν εθελόντρια εκείνη τη χρονιά στο Pride και ήταν στη σημαία και θυμάμαι να τη ρωτάω πώς ήτανε, πως πέρασες και μου έλεγε ότι ήταν απλά τέλειο, μου μίλαγε για τη δική της εμπειρία, για το πώς το ζούσε αυτή και ζήλευα πάρα πολύ και ανυπομονούσα να 'ρθει η φορά που θα πάω κι εγώ. Ωστόσο, δεν

έχω πάει μέχρι στιγμής, να πω, γιατί οι συνθήκες δεν μου το επέτρεψαν. Λίγο ο Covid, λίγο η δουλειά, θέλω να πιστεύω ότι στο φετινό θα πάω.

Αυτά μέχρι σήμερα λοιπόν που είμαι 20 δεν έχω αποκαλύψει την ταυτότητα μου στους γονείς μου, ωστόσο μπορώ να πω ότι αυτό είναι και ένα θέμα της σχέσης που έχουμε μεταξύ μας, καθώς δεν ξέρω αν θα ένιωθα και άνετα να μοιραστώ μαζί τους μια ετερόφυλη σχέση. Παρόλα αυτά δεν νιώθω πλέον και την υποχρέωση να κάνω coming out, δεν θεωρώ ότι είμαι εγώ το πρόβλημα ή ότι είναι κάτι διαφορετικό. Θεωρώ ότι πρέπει αυτοί να λύσουν τα θέματά τους και όταν και αν έρθει η στιγμή να θελήσω εγώ να τους πω ότι "από δω η σύντροφός μου από δω, ο άνθρωπος που αγαπάω" θα πρέπει αυτοί να το χωνέψουν και να το πάρουν μέσα τους. Δεν νομίζω ότι πλέον είμαι διατεθειμένη ή ότι σκέφτομαι, ας πούμε, ότι πότε θα είναι μια καλή στιγμή να μιλήσω στους γονείς μου για αυτό, γιατί το έχω απομυθοποιήσει εντελώς μέσα μου και δεν το θεωρώ κάτι διαφορετικό πλέον.

Δεν το θεωρώ... δηλαδή αν νιώθω άνετα να μιλήσω στον οποιοδήποτε πλέον για αυτό και να κάνω μια συζήτηση, νομίζω ότι πρέπει να έρθει η στιγμή να λύσουν αυτοί το δικό τους θέμα, όχι να νιώθω εγώ ότι εγώ είμαι το θέμα. Πάνω στο θέμα της οικογένειας υπάρχει πάντα ένα άγχος και ένας σε εισαγωγικά φόβος για το κι αν το μάθουν από ένα τρίτο άτομο και αν κάπως -ο κόσμος είναι μικρός- και αν κάπως μαθευτεί κι αν κάποιος πει κάτι, εάν κάποιος πει "ααα, η κόρη σου που στην Αθήνα κάνει αυτά και τα άλλα", θα το μάθουν από κάποιον άλλον, δεν θα έχω εγώ την επιλογή να το πω με το δικό μου τρόπο και όπως εγώ το θέλω, με όποιον τρόπο και αν είναι αυτός. Δεν νομίζω ότι φοβάμαι τόσο πολύ την αντίδραση, πιο πολύ το ότι κάποιος θα έχει πάρει αυτή τη στιγμή από εμένα, θα έχει πάρει κάτι προσωπικό μου και θα το έχει χρησιμοποιήσει εναντίον μου, γνωρίζοντας ότι θα πειράξει τους γονείς μου γιατί δεν φαίνονται άνθρωποι που "Ααα, ας πάμε να το πούμε στους γονείς της τάδε γιατί είναι ανοιχτοί άνθρωποι, θα το ξέρουν σίγουρα." Νομίζω ότι είναι αρκετά εμφανές το ότι έχουν λίγο μέσα τους κάποια θέματα λίγο ομοφοβικά, λίγο ρατσισμό, ό,τι δυστυχώς μπορούν,

μπορούσαν να έχουνε με την παιδεία που έχουν και τις γνώσεις που έχουν, οπότε πιο πολύ νομίζω είναι ο φόβος ότι κάποιος θα έπαιρνε από μένα τη στιγμή και τον τρόπο που θα ήθελα εγώ να εξωτερικεύσω το ποια είμαι στους γονείς μου.

Η αντίδραση σίγουρα θα ήτανε... θα υπήρχε ένας φόβος και ένα άγχος για το ωραία τώρα πώς θα αντιδράσουνε, γιατί πραγματικά δεν ξέρεις τι θα τους έρθει στο μυαλό εκείνη τη στιγμή, ανάλογα και με το πώς θα γίνει. Παρόλα αυτά είναι κάτι που πλέον δεν σκέφτομαι. Το έχω ξεπεράσει και όταν έρθει η στιγμή, με όποιον τρόπο και αν έρθει θα καλωσορίσω τη στιγμή, θα κάτσω μαζί της και εκείνη τη στιγμή θα το αντιμετωπίσω όπως έρθει.

Έτσι το βλέπω πλέον. Μπορεί σε 3 χρόνια από τώρα να το βλέπω διαφορετικά, δεν ξέρω. Έτσι το νιώθω πλέον που νιώθω την ασφάλεια, το σπίτι μου, τους φίλους μου, τον κύκλο που πλέον εγώ έχω επιλέξει, όχι αυτόν που μου έχει επιβληθεί και έχω ξεπεράσει σχεδόν κάθε φόβο και άγχος που έχω, παρόλο που ακόμα και στην Αθήνα που έχεις την ασφάλεια και όντως οι άνθρωποι είναι πιο ανοιχτοί και μέσα στο ίδιο πλαίσιο δε νοιάζονται κιόλας για το τι κάνεις στο κρεβάτι σου και τι θες, εννοείται ότι υπάρχει φόβος και στην Αθήνα, έτσι; Υπάρχει φόβος, υπάρχει ομοφοβία, δεν είναι λίγες οι φορές που ακούμε γεγονότα και παρενοχλήσεις και βία προς τους ομοφυλόφιλους και όχι μόνο τους ομοφυλόφιλους και αστυνομική βία. Επομένως, δεν νιώθεις ποτέ 100% ασφαλής, ακόμα και στην πρωτεύουσα δεν μπορείς να πεις ότι ήρθα στην Αθήνα και τώρα νιώθω την τελεία ασφάλεια, θα κάνω ό,τι θέλω ή τουλάχιστον έτσι νιώθω εγώ. Μέχρι να έρθει η στιγμή που μπορούμε να πούμε ότι έχουμε λύσει όλα μας τα προβλήματα, μας καλύπτει η πολιτεία και νομοθετικά, μας καλύπτει και σε οτιδήποτε προκύψει, ο νόμος είναι μαζί μας και νιώθουμε μια ασφάλεια, νομίζω ότι είναι πολύ δύσκολο να νιώσεις ότι μπορώ να βγω εκεί έξω και να κάνω όσα κάνει ένα άτομο σε μια ετερόφυλη σχέση και δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα και είναι όλα δεδομένα.

Επομένως, υπάρχουν ακόμα πολλά πράγματα που πρέπει να λυθούν. Υπάρχουν ακόμα ζητήματα για το πόσο γρήγορα μπορεί κάποιος να αλλάξει το φύλο του, πώς μπορεί κάποιος να αλλάξει τα στοιχεία του, να τον δεχτεί η πολιτεία σαν το κοινωνικό του φύλο πλέον. Πώς μπορεί... πώς και ποια είναι η δική σου ταυτότητα; Κατά πόσο είναι ανοιχτοί οι άνθρωποι πλέον; Πολλά, πολλά ζητήματα. Και επίσης τα νομοθετικά, το πότε θα έρθει στιγμή που θα γίνουν ορατές οι ΛΟΑΤΚΙ οικογένειες, που είναι δίπλα μας πλέον, στην Αθήνα ειδικά, υπάρχουν πάρα πολλές και δυστυχώς δεν έχουν και οι 2 γονείς τα ίδια δικαιώματα και είναι πολύ πολύ δύσκολο να βλέπεις δυο ανθρώπους να δίνουν όλη τους την αγάπη σε ένα παιδί σε πολύ καλύτερο βαθμό και με την ίδια αγάπη που θα το έκανε ένα ετερόφυλο ζευγάρι, αλλά χωρίς να τους προστατεύει ο νόμος και με ένα παιδί, το οποίο αύριο μεθαύριο μπορεί να συμβεί κάτι σε έναν από τους δυο κηδεμόνες και να μην μπορεί να βρει το δίκιο του, με το παιδί του, με το παιδί που μεγάλωσε, με το παιδί που αγάπησε. Επομένως υπάρχουν πολλά θέματα που ακόμα χρειάζεται να λυθούν και να υπάρξει μεγάλη ορατότητα στις οικογένειες στην Ελλάδα, τις "κρυφές", σε εισαγωγικά, οικογένειες δίπλα μας. Και αυτό σε μεγάλο βαθμό στηρίζεται στο ότι η νέα γενιά πρέπει να εξηγήσει στα παιδιά της ότι υπάρχουν και οικογένειες με 2 μπαμπάδες, υπάρχουν οικογένειες με 2 μαμάδες, υπάρχουν και οικογένειες με μία μαμά και έναν μπαμπά, είναι το ίδιο με εμάς, είναι... αγαπάνε το ίδιο τους φίλους σου, δεν υπάρχει κάποια διαφορά.

Η Αθήνα σίγουρα έχει παίξει ρόλο στην ταυτότητα μου σήμερα και στο ποια είμαι, γιατί όντως άρχισα, συνέχισα βασικά, να μαθαίνω πράγματα για τον εαυτό μου εδώ, ενώ νόμιζα ότι αυτό κι αυτό είμαι, αυτό και αυτό συμβαίνει, έτσι είναι αυτά τα πράγματα στην Κοινότητα και στη Λεσβιακή Κοινότητα και στο πώς πάνε κάποια πράγματα, ανακάλυψα έναν ακόμα μεγαλύτερο κόσμο, τον οποίο δεν ήξερα μέσα στη μικρή επαρχιακή πόλη μου, που δεν είναι και τόσο μικρή, αλλά εντάξει. Και ίσως και ακόμα μαθαίνω, ειδικά λόγω του ότι το τελευταίο διάστημα αρχίζω να διαβάζω παραπάνω πράγματα για την Κοινότητα, για τις ταυτότητες, για τα Gender Studies και μπαίνω σε μια λογική του πώς η Αθήνα βοήθησε, πώς ξεκίνησε η Κοινότητα να γίνεται πιο ορατή, πώς φτάσαμε εδώ που

έχουμε φτάσει εδώ, γιατί μπορεί να μην είμαστε στο τέλειο, αλλά δεν είμαστε πλέον και στο μηδέν. Και επομένως, έχω ξεκινήσει να ψάχνομαι, να μαθαίνω πράγματα, να μιλάω με άτομα μεγαλύτερης ηλικίας που έχουν να μου πούνε πως το βίωσαν, πώς μεγάλωσε η δική τους γενιά, πως εκείνοι ξεκίνησαν να προσπαθούν, να επαναστατούν, σε εισαγωγικά, για την εποχή τους Και φτάσαμε ως εδώ, μέσω... με τα περιοδικά, με τις αφίσες, με βιβλία, με τα μικρά στέκια που όλοι ξέραν ότι θα πάμε κι εκεί, εκεί είμαστε ασφαλείς, εκεί είναι εντάξει μέχρι σήμερα που υπάρχουν ακόμα τέτοια μαγαζιά, αλλά δεν χρειάζεται να πας μόνο σε αυτά, είναι οκέι να είσαι αυτός που είσαι και σε άλλα. Αυτό. Επομένως σίγουρα, η Αθήνα είναι μέρος της ταυτότητάς μου και είναι αυτό που σήμερα αποκαλώ σπίτι μου.

Το καλύτερο κομμάτι είναι ότι έχω ανακαλύψει τον εαυτό μου, νιώθω ασφάλεια και ότι δεν είμαι μόνη μου και εννοείται το πόσο πολύ σεβασμό, αγάπη για τις γυναίκες και ότι νιώθω όντως 100% ασφάλεια με τις συντρόφους μου, μπορώ να πω ότι είναι και ξεκάθαρο ευτυχώς, και δεν έχω βρεθεί ποτέ σε άσχημη θέση σε φάση να μου πει μια φίλη μου ότι με έκανες να νιώσω άβολα εκείνη τη μέρα ή ένιωθα ότι με κοίταγες κάπως περίεργα ή νιώθω ότι μου την πέφτεις. Ήταν ευτυχώς από την πρώτη στιγμή για όλους ξεκάθαρο ότι αυτή είναι η φίλη μου, μου κάνει ένα κομπλιμέντο με πολλή χαρά, μου λέει κάτι που θα μου λέγε και μια άλλη φίλη μου και δεν έχει καμία σημασία το ότι είναι λεσβία. Μου το είπε γιατί είναι φίλη μου και ποτέ κανείς δεν έχει γυρίσει να μου πει ότι με έκανες να νιώσω άβολα εκείνη τη στιγμή ή μου μίλησες χυδαία εκείνη τη στιγμή. Και επομένως αυτό με κάνει να νιώθω και μια ασφάλεια και να νιώθω πολύ ωραία γιατί είμαι αυτό που είμαι και κανείς δεν παρεξηγεί το πώς μιλάω και πως φέρομαι στις φίλες μου και στις γνωστές μου.

Ο μεγαλύτερος φόβος είναι ότι ίσως ποτέ να μην ξεπεραστούν οι φόβοι, οι επιθέσεις, η ομοφοβία προς την Κοινότητα, ίσως να μην καταφέρουμε, τουλάχιστον στο διάστημα που εγώ θα είμαι εδώ, να μη δω ποτέ 100% την αποδοχή. Ίσως όντως οι άνθρωποι να συνεχίσουν να θεωρούν την αγάπη μεταξύ δυο ανθρώπων ή την πραγματική ταυτότητα κάποιου, λάθος ή ανώμαλο

ή πρόβλημα της κοινωνίας. Και επομένως, θέλω να πιστεύω ότι είναι απλά ένας φόβος και στα επόμενα χρόνια θα υπάρχει πολύ μεγαλύτερη αποδοχή και οι άνθρωποι θα έχουν αλλάξει, θα έχουν ενημερωθεί, θα καταλάβουν ότι δεν είναι επιλογή κανενός και ήρθε η ώρα να φύγουν όλα αυτά ,όλες αυτές οι... όλοι αυτοί οι μύθοι γύρω από τους ομοφυλόφιλους, όλοι αυτοί οι μύθοι γύρω από τα τρανσέξουαλ άτομα, από τα ασέξουαλ άτομα και τα συναφή.

Κλείνοντας αυτό που σίγουρα, έχει πολλή μεγάλη σημασία για μένα και που νομίζω ότι θα νιώσουν ταύτιση πολλά άτομα που έχουν μεγαλώσει στην επαρχία είναι ότι δεν θα μπορούσα ποτέ να πω στον δεκατριάχρονο εαυτό μου ότι ξέρεις κάτι κάνε λίγο υπομονή γιατί θα φτάσεις στα 20 και όλα αυτά τώρα θα σου φαίνονται απίστευτα. Το ότι ένιωθες ότι "και τι; και πώς; και τι είναι αυτό; και τι είναι η λεσβία; και τι είναι γκέι; και μήπως είναι λάθος; και πώς γίνεται κάποιος να νιώθει έτσι; και όχι είναι ανώμαλο, είναι λάθος. Δεν μου αρέσει όντως αυτή η κοπέλα. Πρέπει να μου αρέσει και εμένα κάποιο αγόρι, ας παριστάνω ότι μου αρέσει κάποιο αγόρι." Και είναι αυτό, είναι η σύγκριση με το μικρό σου εαυτό που θες να τον πιάσεις και να του πεις, κάνε λίγο υπομονή, τα πράγματα θα αλλάξουν, θα είσαι ο εαυτός σου, θα βρεις άτομα που δέχονται τη ταυτότητα σου και κυρίως θα νιώσεις ασφάλεια, θα νιώσεις ότι αυτός είμαι, αυτή είμαι και οκέι δεν χάλασε κι ο κόσμος, απλά σου αρέσουν οι γυναίκες, δεν αλλάζει τίποτα στο ποιος είσαι και πόσο μπορείς να αγαπήσεις τους ανθρώπους και να νοιαστείς και να γυρνάς και να κοιμάσαι ήρεμος το βράδυ.

Οπότε αυτό που αν κάποιος μας ακούει που υποφέρει αυτή τη στιγμή και νομίζει ότι όλο αυτό δεν θα τελειώσει ποτέ, θα τελειώσει. Θα έρθει η στιγμή που θα νιώσεις την ασφάλεια, θα έρθει στιγμή που όλα αυτά θα είναι μακρινές σκέψεις και θα έχεις μόνο θετικότητα για το μέλλον και όσα φέρνει, θα σκέφτεσαι τη στιγμή που και εσύ θα γνωρίσεις ένα άτομο που θα σε κάνει να νιώσεις ό,τι νιώθουν οι ετερόφυλοι και θα είσαι σε μια σχέση που θα νιώθεις ασφάλεια, σε μια πόλη, σε μια χώρα που νιώθεις ασφάλεια και θα είσαι απλά ο εαυτός σου και αυτό δεν θα είναι κατακριτέο. Δεν θα σε δείχνει κανείς με το δάχτυλο πια. Και όλο αυτό θα

τελειώσει και θα είναι μια πολύ κακή ανάμνηση, αλλά θα τελειώσει. Αυτή είναι η σκέψη μου, αυτό... έτσι το νιώθω, έτσι το έχω ζήσει και απλά μακάρι να μπορούσα να πιάσω το μικρό μου εαυτό και να του πω στα 20 θα είσαι πολύ χαρούμενη.